

Prædiken til påskedag 2024

Tidligt om morgenen så tidligt, at du stadig kan komme i tvivl om det er morgen eller stadig er nat kan du høre en fugl synge. Der er altid en fugl, der er modigere end de andre. Men pludselig er den nye forårmorgen fuld af fuglesang. Et kor af fuglestemmer synger morgenlyset frem. Dagen begynder med sang. Fuglenes takkesang for den nye dag. Går du en tur i den stille morgen ud over markerne er du måske heldig at høre lærken synge. Du kan høre dens stemme også selvom du ikke ser den. Men den er der. Højt oppe på himlen også selv om den er tung og trist. Det er som om lærkens triller synger: Det bliver godt igen. Lyset vender tilbage. Så hold håbet højt. Foråret er de nye begyndelsers tid. Længe har naturen ligget i vinterhi men nu er det den tid på året, hvor altings skaber sætter farver på sin verden igen. Og skaber håbsgrønne begyndelser i haver og i hække. Livskraften bag ved alt, hvad der er til er

umulig at holde tilbage. Livskraften vælder frem også der, hvor vi mindst venter det. Gud er de nye begyndelses Gud. Hver morgen giver Gud os en ny begyndelse. Hver morgen kan vi begynde på at være lidt mere opmærksomme på hinanden end vi var det i går. Hver morgen kan vi begynde på at være lidt mere til stede i hinandens liv end vi var det i går. Huske at være lidt mere taknemmelige end vi var det i går. De nye begyndelser i vores liv er det ikke Gud, der skaber dem? Når det der gik i stykker imellem os bliver godt igen. Når vi bliver venner igen. Når vi finder kærligheden igen. Håbet igen. Troen igen. Glæden igen. Er det ikke Gud, der hjælper os med at begynde igen? Når vi giver op. Når vi går i stå. Når vi ikke kan se os ud af mørket. Når vi mister dem vi elsker. Da Maria hans mor, Maria Magdalene, Johannes den discipel Jesus elskede mest stod ved hans kors på Golgata den dag Jesus døde. Den dag de mistede ham. Ham der var deres liv. Deres håb. Deres fremtid. Den

dag de mistede ham, der havde forvandlet deres liv med sin kærlighed. Gik alting hele verden i sort af sorg: " Ved middagstid blev det bælgmørkt over hele landet og solen forsvandt i tre timer." Deres verden gik i stå. De kunne ingenting sige. Sorgen havde taget ordet fra dem. Sådan som det også kan ske for os, når vi mister. Eller når vi tænker på alle de mange, der rundt omkring i vores krigs og konfliktfyldte verden har mistet dem de elskede. Så ved vi ikke hvad vi skal sige. Ordene bliver for små.

Utilstrækkelige. Måske kan vi have det sådan, at der kun er et ord, der dukker op i os. Hvorfor? Hvorfor skulle det ske? Det spurgte de sig selv. Dem, der stod ved korset Langfredag. De forstod det ikke. At det skulle ende sådan. Med ham. Deres mester og ven. Guds søn. De tog ham ned af korset. De lagde ham i graven. Der var ikke meget tid. Inden det blev hviledag. Det der skulle blive den længste hviledag i deres liv. Gik de hvileløst rundt uden at

kunne finde ro nogen steder? Sad de som forstenede? Talte de sammen om ham eller var de tavse som graven? Vi ved det ikke. Men vi ved. At dagen gik. Og det blev søndag. De er oppe med solen. Maria Magdalene, Maria Jesus mor. Hvis de da overhovedet har kunnet sove den nat. Sorgen sover ikke. Nu må de afsted ved dagens begyndelse ud til graven for at give ham en ordentlig begravelse. Sige det sidste ordentlige farvel. Det er vigtigt. Også for dem. De nåede det ikke inden hviledagen kom. Nu må de ud for at smøre hans døde krop ind i vellugtende olie. En sidste kærlighedsgerning. Som når vi lægger blomster ved kisten eller på graven. Da de kommer der ud så oplever de noget som de i deres vildeste fantasi ikke havde troet de skulle opleve. De ser en engel, der vælter den store gravsten væk fra hans grav. De er rystede. Overvældede. Ved mødet med det guddommelige fyldes de med frygt. Englen ser deres frygt. "Frygt ikke. Jeg ved, at I

søger efter Jesus. Han er ikke her; han er opstået som han har sagt.” Og de skyndte sig bort fra graven med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det. Ved opstandelsen påskemorgen giver Gud verden en ny begyndelse. Historien om Jesus sluttede ikke ved korset. Med hans død. I langfredagsmørket. Gud greb ind og skabte en ny begyndelse. Påskemorgen. Da han lod sin søn vågne af sin død. Som den nye dag vågner af natten. Påskemorgen er som skabelsens morgen. Gud griber ind og sprænger dødens mørke magt i 1000 stykker. Gud skaber lys og liv. Gud gør alting nyt. Hvad har opstandelsen påskemorgen at gøre med os? Den har alt at gøre med os. For nu kan vi tro på, at Gud også give os en ny begyndelse. At han vil lade sit ansigt lyse over verden og over os så mørket, sorgens mørke, håbløshedens mørke må slippe sit tag i verden og i os. Og vi kan begynde at leve igen. Håbe igen. Tro igen. ”Han er gået i forvejen for jer til Galilæa. Der

skal I se ham.” Sagde englen til kvinderne ved graven. Han er gået i forvejen for at møde jer, der hvor I bor og har jeres liv. Er den opstandne også gået i forvejen for os? Vil han også møde os her hvor vi bor og har vores liv? Ja. Han møder os i sine ord. For det er i hans ord han lever her hos os. Overalt, hvor livet fører os hen der er han allerede. Med sin kærlighed. Med sin fred. Med sin tilgivelse. Og når vi skal herfra en dag så står han der, den opstandne, for at tage imod os. Kalde os ud af dødens mørke nat. Så vi vil vågne op til en ny morgen. En ny begyndelse hos Gud. I solskin og i fuglesang. Amen. Ære være Faderen og sønnen og Hå som det var i begyndelsen så også nu og i al evighed. Amen